

1

Talk show Adriana Lushe

Vzorek sledovanosti velkých anglických televizních společností,
září 1985

RopuchaNetwork

Show Adriana Lushe (čtvrtek) (talk show) – 16 428 316

Show Adriana Lushe (pondělí) (talk show) – 16 034 921

Úžasný chrt Hondo (psí thriller) – 15 975 462

KrtekTV

Dej ovoci název! (vědomostní soutěž o ceny) – 15 320 340

Walrus Street 65 (telenovela, epizoda 3 352) – 14 315 902

Nebezpečně dysfunkční lidé diskutují v přímém přenosu
(talk show) – 11 065 611

SovaVision

WillMarloweneboKitShakespeare?(literárníkvíz)–13591203

Nová šance vidět je! (show rekonstrukce vyhynulých živo-
čišných druhů) – 2 321 820

Kabelová TV Goliáš (kanály 1 až 32)

Kdopak to lže? (firemní komediální soutěž) – 428

Od kolébky po rakev: Goliáš. Nic víc nepotřebujete (doku-
gandistický pořad) – 9 (zpochybněno)

Neandrtálská kabelová TV 4

Živě z klubu elektrického nářadí (sekce frézek a hoblovek) –
9 032

Zlato Flintstonových (sekce Jana Eyrová) – 7 219

WARWICK FRIDGE, Ratingová válka

Neprosila jsem se o to, abych se stala celebritou. Nikdy jsem nestála o účinkování v *Show Adriana Lushe*. A jednu věc si vyjasněme hned teď – svět by se musel řídit do bezprostřední neodvratné zkázy, abych souhlasila s něčím takovým, jako je *Videorozcvička se Středou Další*.

Publicita spojená s úspěšným vrácením Jany Eyrové do knihy byla zpočátku docela příjemná, brzy mě ale začala spíš obtěžovat. Bez námitek jsem pózovala pro fotografie,

souhlasila jsem s rozhovory pro noviny, trochu váhavě jsem vystoupila ve *Vůních opuštěného ostrova* a naštěstí se mi podařilo vymluvit se z účinkování ve speciálu *Dej ovoci název!* Veřejnost, která jako by se celebrit nikdy nemohla nabažit, o mně po výletu do stránek *Jany Eyrové* chtěla vědět úplně všechno, a protože Síť speciálních operací má mezi lidmi přibližně stejnou pověst jako Vlad Napichovač, její generálita usoudila, že mě může úspěšně využít k napravení své pokulhávací popularity. Poslušně jsem procestovala celý svět a absolvovala šňůru autogramiád, otevírání knihoven, besed a rozhovorů pro média. Stále tytéž otázky a stále tytéž odpovědi, schválené SpecOpem. Otevírání supermarketů, literární večírky, nabídky na knihy. Setkala jsem se dokonce s herečkou Lolou Vavoomovou, která tvrdila, že by bylo prostě *božské* zahrát si mě, kdyby se o mně točil film. Bylo to únavné, horší bylo ale něco jiného – *byla to nuda*. Poprvé za svou kariéru v literárně detektivní divizi se mi doopravdy zastesklo po autentizacích Miliona.

Jen co turné skončilo, vzala jsem si týden dovolené, abychom s Landenem mohli věnovat trochu času manželskému životu. Přestěhovala jsem si všechny věci do jeho domu, přestavěla jsem nábytek, přidala jsem svoje knihy k jeho a seznámila jsem s novým domovem svého dronteho Pickwicka. S Landenem jsme si slavnostně rozdělili místo v šatním přístěnku u ložnice, dohodli jsme se na společném užívání zásuvky s ponožkami a pak jsme se pohádali o to, kdo bude spát u zdi. Vedli jsme dlouhé a báječně bezúčelné debaty o ničem konkrétním, venčili jsme v parku Pickwicka, chodili jsme na večere do restaurací, zůstávali jsme na večere doma, spoustu času jsme trávili tím, že jsme se na sebe jen dívali, a každé ráno jsme dlouho spali. Bylo to *úžasné*.

Čtvrtý den dovolené, bylo to právě mezi obědem s Landenovou mámou a Pickwickovou pamětihodnou první rvačkou s kocourem od sousedů, mi zavolala Cordelia Flaková. Byla to služebně starší agentka zdejší swindonské kanceláře SpecOpu a sdělila mi, že Adrian Lush chce, abych vystoupila v jeho talk show. Nijak zvlášť mě ta představa

nenadchla – stejně jako samotná jeho show –, měla ale jedno velké plus. *Show Adriana Lusha* se vysílala v přímém přenosu a Flakková mě ujistila, že to bude „naprosto otevřené“ interview, tedy něco, co mě doopravdy lákalo. Navzdory nesčetným vystoupením v médiích ještě nikdy nikde nezažněla celá pravda o *Janě Eyrové* – a já jsem v tom už hodně dlouho chtěla společnost Goliáš pořádně vykoupat. Ujistění Flakkové, že tenhle pořad konečně definitivně rozfouká opar mediálního mlžení, mě v mém rozhodnutí utvrdil. Souhlasila jsem, že k Adrianu Lushovi půjdu.

Do studia RopuchaNetworku jsem o pár dnů později odjela sama. Landenovi se hrozivě blížil nějaký slíbený termín, takže potřeboval pracovat. Nebyla jsem ale sama dlouho. Jen co jsem vešla do rozlehlé vstupní haly, cílevědomě ke mně zamířila žena oblečená v takovém odstínu zelené, že mě z něj málem rozbolely zuby.

„Středo, *drahoušku!*“ zavrkala Cordelia a korále jí zachřestily. „Jsem *tak* ráda, že jste mohla přijít!“

Pravidla oblékání SpecOpu uváděla, že by jeho agenti měli chodit v „důstojném“ oděvu, Cordelia si však tento výraz evidentně vykládala velice volně. Nic vzdálenějšího běžnému zaměstnanci vládní agentury jsem si nedokázala představit. Zdání bylo ovšem v jejím případě nesmírně klamné. Byla tělem i duší agentkou SpecOpu, od vysokých podpatků až po růžovožlutý šátek, jímž měla svázané vlasy.

Poslala mi afektovaný vzdušný polibek. „Jak se vám daří v manželství?“

„Skvěle.“

„To je báječné, má drahá, přeju vám i ... ehm...“

„Landenovi?“

„Ano. Přeju vám oběma s Landenem to nejlepší. To je *úúúžasné*, co jste si udělala s vlasy!“

„S vlasy? S těmi jsem nedělala vůbec nic!“

„No právě!“ opáčila rychle Flakková. „Jste tak neuvěřitelně *svá!* Co říkáte tomuhle kostýmku?“

„Rozhodně okamžitě upoutá pozornost,“ odpověděla jsem dvojznačně.

„Máme rok 1985,“ vysvětlovala Cordelia. „Jasným barvám patří budoucnost. Vidíte ten topík? Z výprodeje za poloviční cenu. Někdy vás nechám, abyste se mi prohrabala šatníkem.“

„Myslím, že mám někde doma růžové ponožky.“

Usmála se.

„Pro začátek to není špatné, má drahá. Poslyšte, počínáte si při všech těchhle propagačních akcích jako opravdová hvězda. Jsem vám moc vděčná – a SpecOp taky.“

„Tak vděčný, aby mě přidělili někam jinam než do litetu?“ zeptala jsem se v naději v hlase.

„No,“ zahučela zamyšleně, „nejprve vyřídíme to, proč jsme tady. Jen co zvládneme to interview pro Lushe, agresivně vaši žádost o přeložení zvážíme, máte moje slovo.“

Povzdechla jsem si. „Agresivní zvážení“ se až příliš podobalo „jednoznačné možnosti“ a rozhodně neznělo tak slibně, jak jsem doufala. Navzdory úspěchům, jež jsem v práci slavila, jsem se chtěla na žebříčku Sítě posunout výš. Cordelia si mého zklamání všimla, přátelsky mě vzala za paži a odváděla mě k vyhrazené čekárně.

„Kávu?“

„Díky.“

„Nějaké problémy v Aucklandu, co?“

„Tamější pobočka Federace sester Brontěových dělala trochu potíže,“ vysvětlovala jsem. „Nelíbil se jim nový konec *Janny Eyrové*.“

„Vždycky se najde pár nespokojenců,“ poznamenala s úsměvem Flakková. „Mléko?“

„Jen kapku.“

„A hrome,“ zabručela, když se podívala na konvičku s mlékem. „Mléko došlo. No nic. Poslyšte,“ pokračovala tiše. „Moc ráda bych zůstala a dívala se, ale nějaký idiot ze SpecOpu 17 v Penzance omylem probodl kulem jednoho gotha. Pro naši publicitu to bude znamenat hotové peklo na zemi.“

SO-17 byl útvar pro likvidaci upírů a vlkodlaků. Navzdory nové třífázové ověřovací proceduře mohl nervózní kadet s naostřeným kulem stále způsobit *pořádnou* polízanici.

„Tady je všechno absolutně v pohodě. Mluvila jsem s Adrianem Lushem i s ostatními a dohlédla jsem na to, aby neotevírali žádná ožehavá témata.“

„Naprosto otevřené interview, co?“ ušklíbla jsem se, Flakková se ale nehodlala omlouvat.

„Musí to tak být, Středo. SpecOp potřebuje v téhle těžké době vaši podporu. Prezident Formby *osobně* nařídil vyšetřování, které má stanovit, jestli SpecOp stojí za peníze, které se do něj vkládají – a jestli je vůbec jeho existence nezbytná.“

„Dobrá,“ souhlasila jsem zcela v rozporu se svým přesvědčením, „ale mohu se spolehnout, že je to už *opravdu poslední interview?*“

„Samozřejmě!“ ujistila mě spěšně Flakková a okamžitě pokračovala přehnaně dramatickým tónem: „Ach můj bože, to už je tak pozdě? Za hodinu musím chytit vzducholod' do Barnstaplu. Tohle je Adie, postará se o vás a... a –“ Cordelia se ke mně naklonila o kousíček blíž – „nezapomeňte, že jste ze SpecOpu, drahoušku!“

Poslala mi další vzdušný polibek, podívala se na hodinky a v oblaku drahé vůně zmizela.

„Jak bych mohla zapomenout?“ zamumlala jsem s očima upřenýma na přicházející energickou dívku s poznámkovým blokem, která do té doby uctivě čekala mimo doslech.

„Ahoj!“ vypískla. „Já jsem Adie. Moc mě těší, že vás poznávám.“

Popadla mě za ruku a několikrát zopakovala, jak *fantastická* je to pro ni čest.

„Nechci vás otravovat nebo rozčilovat,“ zeptala se pak ostýchavě, „ale byl Edward Rochester *vážně* takový fešák, že mu všechny ženské padaly k nohám?“

„Nebyl to žádný hezoun,“ odpověděla jsem a dívala jsem se, jak Flakková mizí na opačném konci chodby, „ale rozhodně byl přitažlivý. Vysoký chlap s hlubokým hlasem a takovým tím podmračeným výrazem, jestli znáte ten typ.“

Adiin obličej se zbarvil sytě růžově.

„Páni!“

Odvedla mě do maskérny, kde mě napudrovali a načínali, neustále do mě nemilosrdně něco hučeli a přinutili mě podepsat několik výtisků *KrtElle*, v nichž byla moje fotografie. Nesmírně se mi ulevilo, když mě Adie po třiceti minutách přišla zachránit. Nahlásila bezdrátovou vysílačkou, že „už jdeme“, a když mě pak vedla chodbou a několika létačími dveřmi, zeptala se:

„Jaké to je, pracovat pro SpecOp? Pořád jen honíte padouchy, lezete za letu zvenčí po vzducholodích, zneškodňujete bomby tři vteřiny před vybuchnutím a tak podobně?“

„Kéž by tomu tak bylo,“ odpověděla jsem pobaveně. „Ve skutečnosti je to ale sedmdesát procent vyplňování různých formulářů, sedmadvacet procent otupující nudy a dvě procenta absolutního děsu.“

„A co to zbývající jedno procento?“

Usmála jsem se. „To nám umožňuje vydržet.“

Procházeli jsme zdánlivě nekonečnými chodbami kolem velkých fotografií zubícího se Adriana Lushe a různých dalších celebrit Ropuchanetworku.

„Adrian se vám bude líbit,“ ujistila mě blaženě Adie, „a vy se budete líbit jemu. Jen se nesnažte být vtipnější než on, to by nezapadalo do pojetí celé show.“

„Jak *tohle* myslíte?“

Pokrčila rameny.

„Nevím. Chce po mně, abych to říkala všem hostům.“

„I komikům?“

„Těm *zejména*.“

Ujistila jsem ji, že nemám ani trochu náladu vtipkovat, a za malou chvíličku už mě uvedla přímo do nahrávacího studia. Byla jsem neobvykle nervózní a litovala jsem, že se mnou není Landen, když jsem procházela mezi dobře známými studiovými kulisami *Show Adriana Lushe*. Pana Lushe jsem ale nikde neviděla – a nebylo tam ani „živé studiové publikum“, jímž se Lushova show obvykle chlubí. Místo něj na mne čekala malá skupinka úředních osob – to byli ti „ostatní“, o nichž se zmiňovala Flakková. Když jsem spatřila, kdo tam je, přitížilo se mi.

„Á, tady jste, Další!“ zahlaholil komisař Braxton Hicks

s nucenou familiárností. „Vypadáte dobře, zdravě a, no... energicky.“ Byl to šéf mé swindonské pobočky, a ačkoli velel i literárně detektivnímu oddělení, vyjadřování nebylo jeho nejsilnější stránkou.

„Co vy tady děláte, pane?“ zeptala jsem se a všemožně jsem se snažila nedat najevo zklamání. „Cordelia mi říkala, že to bude absolutně necenzurované interview.“

„To také bude, moje milá – do jisté míry,“ přitakal a přejel si prsty po mohutném kníru. „Bez dobře míněné intervence mohou ale podobné záležitosti vyvolat u veřejnosti velice matoucí dojem. Říkali jsme si, že si to vaše interview poslechneme a možná – bude-li to nutné – nabídneme *praktické rady*, jak by měl jeho průběh... ehm... probíhat.“

Povzdechla jsem si. Jak se zdálo, měl můj nevyprávěný příběh zůstat nevyprávěný i nadále. Adrianu Lushovi, údajnému šampionovi svobody slova, muži, který se opovážil seznámit veřejnost se stížnostmi neandrtálců, prvnímu, kdo otevřeně prohlásil, že má společnost Goliáš „jisté nedostatky“, se chystali nemilosrdně a důkladně přistříhnout křídla.

„Plukovníka Flankera už znáte,“ pokračoval Braxton, aniž by se nadechl.

Sřelila jsem po Flankerovi podezřívavým pohledem. To, co jsem o něm věděla, mi úplně stačilo. Byl z SO-1, tedy z útvaru, který je pro samotný SpecOp vlastní policií. Vyslychal mě ohledně událostí toho večera, kdy jsem se poprvé pokusila zasáhnout proti velmistroví zločinu Acheronu Hádovi – tedy toho večera, kdy zemřeli Snood a Tamworth. Několikrát se na mne pokusil usmát, nakonec to ale vzdal a raději mi jen podal ruku.

„Tohle je plukovník Raboneová,“ pokračoval Braxton. „Je náčelníci Styčného úřadu kombinovaných ozbrojených sil.“ Potřásla jsem si s ní rukou.

„Vždy je mi ctí seznámit se s někým, kdo je nositelem Krymského kříže,“ prohlásila s úsměvem.

„A tohle,“ mluvil dál Braxton žoviálním tónem, jímž mě zjevně hodlal ukolébat – což byla snaha, která se ukázala minula účinkem –, „je pan Krutz-Hawse, zástupce společnosti Goliáš.“

Krutz-Hawse byl vysoký hubený chlapík s křečovitými ostře řezanými rysy, které jako by soupeřily o pozici uprostřed jeho obličeje. Hlavu měl nakloněnou doleva v úhlu, jímž mi připomínal zvědavou andulku, a tmavé vlasy měl z čela pečlivě sčesané dozadu. Natáhl ke mně ruku.

„Vyvedlo by vás hodně z míry, kdybych vám tou rukou odmítla potrást?“ zeptala jsem se.

„Ano, vyvedlo,“ odpověděl a snažil se o přívětivý tón.

„Fajn.“

Zhoubný mocenský vliv, jímž korporace zvaná Goliáš působila na celý národ, se zajídal mnoha lidem, já jsem však měla mnohem vážnější důvod nemít ji ráda – posledním Goliášovým zaměstnancem, s nímž jsem měla co do činění, bylo odporné individuum jménem Jack Krutz. Lstí jsme ho uvěznili v jednom výtisku „Havrana“ od Edgara Allana Poea a já jsem doufala, že v něm nemůže nadělat žádné škody.

„Krutz-Hawse, ano?“ opakovala jsem jméno. „Nějaký Jackův příbuzný?“

„Byl to... je to můj nevlastní bratr,“ odpověděl pomalu Krutz-Hawse, „a věřte mi, slečno Další, že nepracoval pro nás, když se snažil prodloužit krymskou válku, aby tak vytvořil poptávku po zbraních od Goliáše.“

„A nejspíš jste taky neměli tušení, že je spolený s Hádem, co?“

„To jsme samozřejmě neměli!“ ujistil mě dotčeně Krutz-Hawse.

„Kdyby ano, přiznal byste to?“

Krutz-Hawse se na mne zakabonil a neodpověděl. Braxton si zdvořile odkašlal a pokračoval:

„A tady je pan Chesterman z Federace sester Brontëových.“

Chesterman na mne nejistě zamrkal. Změny, které jsem v *Janě Eyrové* způsobila, federaci rozštěpily. Doufala jsem, že patří k těm, kteří dávají přednost spíš happyendu.

„Támhle vzadu sedí kapitán Marat z chronohlídky,“ pokračoval Braxton v představování. Marat měl v tomto okamžiku svého času podobu asi dvanáctiletého školáka. Se

zájmem na mne pohlédl. Chronohlídka byla divizí SpecOpu, která řešila případy anomálního časového vlnění; věděla jsem, že jedním z těchto případů *byl, je* nebo *bude* i můj otec – podle toho, jak jste se na to dívali.

„Už jsme se někdy viděli?“ zeptala jsem se ho.

„Zatím ne,“ odpověděl přívětivě a znovu se ponořil do četby *Veselice*.

„No!“ zamnul si Braxton spokojeně ruce, „myslím, že to je všechno. A chtěl bych, Další, abyste se prostě chovala, *jako bychom tu nebyli*.“

„Pozorovatelé, ano?“

„Přesně tak. Chci –“

Přerušil ho menší poprask v zákulisí.

„*Parchanti!*“ zaječel čísi rozzuřený hlas. „Jestli se opováží nahradit můj pondělní vysílací čas reprízami starých epizod *Úžasného chrta Honda*, zažaluju je a vysoudím z nich poslední cent!“

Do studia vešel v doprovodu malé skupinky asistentů asi pětapadesátiletý urostlý chlapík. Měl pohledné ostře řezané rysy a husté bílé vlasy, které působily dojmem, že jsou vytvarované z polystyrenu. Na sobě měl dokonale střižený oblek a na všech prstech se mu třpytily těžké zlaté prsteny. Když nás spatřil, zarazil se.

„Pche!“ odfrkl si opovržlivě Adrian Lush. „SpecOp!“

Členové doprovodu se kolem něj nesmírně energicky, avšak naprosto bezúčelně hemžili. Zdálo se, že přímo visí na každém jeho slovu i pohybu, a mně se náhle nesmírně ulevilo při pomýšlení, že nejsem zaměstnaná v zábavním průmyslu.

„Už jsem s tím vaším spolkem měl v minulosti hodně co do činění,“ vysvětloval Lush a pohodlně se usazoval na své proslavené zelené pohovce, k níž se zjevně uchýloval jako k bezpečnému útočišti. „Byl jsem to taky já, kdo pro vás vymyslel název *SpecKop'*, protože každou chvíli uděláte nějaký kopanec – pardon, vy tomu myslím raději říkáte *„neočekávaná operační komplikace'*, že?“

Hicks však jeho otázku ignoroval a představil mě, jako by nabízel k vdavkám svoji jedinou dceru.